

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. J.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2014, č. j. KrÚ 31116/2014/ODSH/133, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 31. 10. 2014, č. j. 61 A 15/2014 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic (dále „orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2014, č. j. OSA/P-1787/13-D/36, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čehož se měl dopustit tím, že dne 24. 10. 2013 v době okolo 10:56 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Ford Mondeo, reg. zn. vozidla X, překročil v ulici Nádražní silnice I/37 ve směru do centra města, naproti nákupní zóně Globus v Pardubicích, nejvyšší dovolenou rychlost o 55 km/h (po odečtu povolené odchylky), za což mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, pokuta ve výši

5.000 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 5. 2014, č. j. KrÚ 31116/2014/ODSH/13 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 31. 10. 2014, č. j. 61 A 15/2014 - 36 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitce vadného změření rychlosti vozidla krajský soud uvedl, že byla vyvrácena obsahem správního spisu, v němž se nachází ověřovací list, kterým je prokázána kalibrace měřícího zařízení pro rozhodné období. Záměrný kříž je dle fotodokumentace jednoznačně umístěn na vozidle, vznik trojsnímku dostatečně osvětlila svědecká výpověď zasahujícího a proškoleného (prokázáno osvědčením o proškolení) policisty M. Pokud jde o doporučovanou optimální vzdálenost měření dle návodu, bylo svědeckou výpovědí policisty M. objasněno, že zařízení je způsobilé měřit až na dosah 400 m, přičemž jak známo z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60), dojde-li k chybné obsluze, nedojde vůbec ke změření rychlosti měřeného vozidla. Žalobce rovněž namítal, že jeho zmocněnkyni nebyla výzva k doplnění blanketního odvolání řádně doručena na elektronickou adresu x@gmail.com, jelikož tato výzva (jak později zjistil) byla odeslána ze „soukromé adresy“ zaměstnance správního orgánu L. N., nikoliv z oficiální elektronické podatelny příslušného úřadu. Zmocněnkyně přitom v důsledku nastavené filtrace pošty takovou elektronickou zprávu neobdržela. Neúčinné bylo z tohoto důvodu i doručení prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, jelikož žalovaný se měl nejprve pokusit řádně doručit na udanou elektronickou adresu. K tomu krajský soud uvedl, že *„i kdyby došlo k porušení pravidel doručování pro nedůslednost v odesílání elektronické pošty z elektronické podatelny, je otázkou, jaký vliv na zákonnost rozhodnutí měla skutečnost, že žalobce odvolání nedoplnil. Jinak řečeno, je nutno zodpovědět otázku, co zásadního by žalobce v odvolacích námitkách uplatnil. Je zcela korektní vycházet z premisy, že by to byly právě ostatní v žalobě uplatněné námitky. Tedy, jestliže by žalobce doplnil svoje odvolání o námitky vadného měření rychlosti jeho vozidla, je zřejmé, že ani tato tvrzení by neměla vliv na zákonnost a věcnou správnost prvostupňového rozhodnutí, a to právě z toho důvodu, že se jedná o zcela nedůvodné námitky.“*

II.

Kasační stížnost

[3] Žalobce / stěžovatel / napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Předně uvádí, že ve správním spise se nachází 3 snímky z provedeného měření rychlosti. Na každém snímku však byla vyobrazena jiná dopravní situace, na každém snímku se nacházela odlišná vozidla, každý snímek byl pořízen z jiné vzdálenosti (371,5; 148,6; 54,6 m). Na všech třech snímcích byl přitom uveden na sekundu stejný čas (10:56:17), jakož i stejná rychlost (140 km/h). V takovém případě by se vozidlo žalobce muselo pohybovat rychlostí 316,9 m/s, tj. 1.140 km/h, neboť pokud v rámci jedné sekundy (10:56:17) změnilo svoji vzdálenost od rychloměru z původních 371,5 m na konečných 54,6 m, muselo za jednu sekundu ujet minimálně 316,9 metrů, což představuje právě (nereálných) 1.140 km/h. Žalobce proto namítá nesprávnost provedeného měření a měření „neověřeným“ rychloměrem. Rychloměr totiž ztrácí ověření též tehdy, je-li zjevné,

pokračování

že měřidlo ztratilo požadované metrologické vlastnosti (§ 7 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření).

[4] Dále namítá neidentifikovatelnost měřeného vozidla. Na fotografii 2 a na fotografii 3 je viditelné, že bylo změřeno vozidlo žalobce; je rozeznatelný typ vozidla, jakož i registrační značka. Avšak v žádném případě nelze přiřazovat výslednou naměřenou rychlost (140 km/h) vozidlu žalobce, resp. tomuto měření, neboť tato rychlost byla naměřena stejného času vozidlu na snímku č. 1, které však s vozidlem stěžovatele ztotožnit nelze.

[5] Konečně stěžovatel upozorňuje na nesprávný závěr krajského soudu, že správní orgán sice musí podatele blanketního odvolání vyzvat k odstranění vady podání, avšak pouze tehdy, pokud měl odvolatel v úmyslu v odvolání předložit natolik zásadní argumenty, které by odůvodnily nezákonnost rozhodnutí. Krajský soud přitom nečinil sporným závěr žalobce, že nebyl k odstranění vady podání (doplnění blanketního odvolání) vyzván, pouze zastal názor, že taková výzva nebyla potřebná. Pokud by byl názor krajského soudu správný, byla by zpochybněna veškerá judikatura, dle které jsou správní orgány povinny podatele blanketního odvolání vyzvat k jeho doplnění (Městský soud v Praze, č. j. 5 Ca 298/2008 - 52, [2766/2013 Sb. NSS], rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53, [Výběr NSS 303/2009], Krajský soud v Hradci Králové, č. j. 54 Ca 1/2008 - 30, [1578/2008 Sb. NSS], či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 - 67).

III.

Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[8] Jak uvedl již krajský soud, povaha údajů na třech pořízených snímcích vozidla stěžovatele (které při prvotním zkoumání mohou vyvolat pochybnosti) byla srozumitelně osvětlena při výsledku policisty M., který prováděl měření, a o stejné úvahy se opírají rozhodnutí orgánu I. stupně (str. 4) i napadené rozhodnutí žalovaného (str. 3). Policista M. uvedl, že měření bylo prováděno tzv. trojsnímky, kdy samotné měření probíhá při prvním snímání, při kterém jsou do paměti přístroje uloženy změřené veličiny, tj. rychlost, vzdálenost, datum, čas, místo měření, výrobní číslo měřícího zařízení, číslo snímku a jméno obsluhující osoby. Při pořízení druhého a třetího snímku se měří již pouze vzdálenost vozidla. Důvodem je jednoznačná identifikace měřeného vozidla prostřednictvím jeho registrační značky. K dalšímu měření tudíž již nedochází, naměřené

údaje včetně času a rychlosti vozidla se zkopírují z prvního snímku, při kterém došlo k vlastnímu měření.

[9] Uvedené odůvodnění beze zbytku odpovídá na námitku stěžovatele, že měřidlo zjevně ztratilo požadované metrologické vlastnosti, neboť vozidlo by se dle naměřených údajů muselo pohybovat rychlostí přesahující 1 000 km/h. Tak tomu totiž není. Vozidlo stěžovatele se pohybovalo rychlostí cca 135 km/h (po odečtení odchylky) v čase 10:56:17 a ve vzdálenosti 371,5 metrů od místa měření. Pro snazší identifikaci vozidla byly pořízeny jeho snímky ve vzdálenosti 148,6 a 54,6 metrů od místa měření, k novému měření však již nedošlo.

[10] S ohledem na technologii, kdy je vozidlo zaměřeno a vyfoceno již při prvním měření a následně jsou pořízeny 2 navazující snímky takto zaměřeného vozidla, je třeba odmítnout i námitku stěžovatele, že není možné tvrdit, že na prvním snímku je právě jeho vozidlo. Zaměřovací kříž při pořizování navazujících fotografií směřuje na stejné vozidlo, které bylo při pořízení první fotografie změřeno. Lze tedy s jistotou vyloučit, že na prvním snímku je zcela jiné vozidlo, které bylo na stejném místě ve stejnou dobu, přičemž za ním jelo velmi podobné vozidlo tomu, které se na snímku druhém a třetím pohybuje za vozidlem stěžovatele.

[11] Stěžovateli je naopak nutné přisvědčit v tom, že krajský soud pochybil v závěru, že povinnost vyzvat k odstranění vady odvolání má správní orgán pouze tehdy, pokud by odvolatel mohl v odvolání předložit natolik zásadní argumenty, které by odůvodnily nezákonnost rozhodnutí. Správní orgán skutečně nemůže předjímat, jaké důvody odvolatel v doplnění odvolání prezentuje. Povinnost vyzvat k doplnění blanketního odvolání tak má vždy v případě, kdy odvolání neobsahuje žádné odvolací důvody způsobilé k projednání (obdobně i stěžovatelem citovaná judikatura, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 53: „*Nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu z roku 2004, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*“). Pokud by tedy stěžovatel nebyl vyzván k odstranění vad blanketního odvolání, byl by takový postup vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

[12] Tak tomu ovšem v posuzovaném případě není. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel si v řízení zvolil obecnou zmocněnkyni, M. V. Ta podala dne 18. 2. 2014 jménem stěžovatele blanketní odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně, v němž uvedla jako doručovací adresu elektronickou adresu x@gmail.com. Výzvu k odstranění vad odvolání dle § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) odeslal správní orgán I. stupně na zadanou elektronickou adresu zmocněnkyně dne 19. 2. 2014 z e-mailové adresy oprávněné úřední osoby L. N. (x@mmp.cz). Zpráva byla opatřena zaručeným elektronickým podpisem. Zmocněnkyně však přijetí zprávy nepotvrdila a správní orgán tudíž odeslal stejnou výzvu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Písemnost byla připravena k vyzvednutí u provozovatele poštovních služeb dne 25. 2. 2014, po nevyzvednutí v úložní době následně vložena do domovní schránky dne 10. 3. 2014. Tyto skutečnosti nejsou mezi stranami sporné. Stěžovatel ve správní žalobě uváděl, že zmocněnkyni nebyla písemnost elektronicky

pokračování

doručena z důvodu filtrace zpráv v rámci ochrany před nevyžádanými e-maily, kterou si zmocněnkyně na své adrese nastavila.

[13] Ve správní žalobě stěžovatel upozornil na judikaturu zdejšího soudu, podle které je datová zpráva odeslaná z elektronické adresy účastníka řízení považována za doručenou pouze tehdy, pokud byla odeslána na adresu elektronické podatelny správního orgánu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2010, č. j. 2 Afs 6/2010 – 105, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 Ans 8/2008 – 105, nebo ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 Ans 5/2010 – 176). Z uvedené judikatury *a contrario* (lépe: analogicky) dovozuje povinnost správního orgánu odesílat zprávy (jen) z elektronické podatelny.

[14] Tyto závěry stěžovatele však nejsou správné. Uvedená rozhodnutí řeší pouze doručení zprávy do sféry adresáta (správního orgánu), nikoli odeslání zprávy správním orgánem. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se odesílání písemností (srov. rozsudek ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014 – 34, nebo ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 As 205/2014 – 34) přitom vyplývá, že „s odesláním písemnosti z elektronické adresy zaměstnance výpravní správního orgánu zákon nespojuje důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy na elektronickou doručovací adresu (e-mail) účastníka. Nepotvrdí-li adresát převzetí takto odeslané písemnosti nejpozději následující pracovní den po jejím odeslání, postupuje se podle § 19 odst. 8 správního řádu z roku 2004“. Nejvyšší správní soud zde vycházel z toho, že obecně není v procesních předpisech kladen nárok na místo odeslání podání, nýbrž na místo, kde se podání dostává do sféry adresáta. Doménová adresa obsahující název, resp. zkratku názvu správního orgánu, není zárukou, že zpráva skutečně od správního orgánu pochází, je to však pravděpodobné. Spolehlivou identifikaci odesílatele a autenticitu dokumentu zajišťuje zaručený elektronický podpis. Ve fázi před ověřením identity odesílatele a autenticity samotné zprávy by účastník řízení neměl takové zprávy bez dalšího odstraňovat do nevyžádané pošty. Zmocněnkyně stěžovatele nemůže legitimně očekávat, že jí písemnosti budou doručovány pouze z elektronické adresy podatelny žalovaného. Pokud nastavila svou elektronickou schránku tak, aby v rámci ochrany proti nevyžádané poště jiné písemnosti nepřijímala, vystavila se tím nebezpečí, že zpráva nebude moci být preferovaným způsobem doručena.

[15] Doručování na elektronickou adresu (e-mailem) není průkazné a ze strany veřejné moci garantované (oproti systému datových schránek), proto také procesní předpisy účinnost doručení svazují s aktivním jednáním na straně adresáta v podobě potvrzení doručení ve stanovené lhůtě. Správní řád v § 19 odst. 8 stanoví, že nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Orgán I. stupně postupoval podle § 20 správního řádu, který upravuje pravidla pro doručování písemností fyzickým osobám a poté, kdy zmocněnkyně nebyla zastižena, byla písemnost uložena dne 25. 2. 2014 u provozovatele poštovních služeb. Dle § 24 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Výzva k doplnění blanketního odvolání tedy byla stěžovateli prostřednictvím jeho zástupkyně doručena dne 7. 3. 2014 (fikcí). Pro úplnost lze toliko dodat, že ani následně od 10. 3. 2014, kdy byla zásilka vložena do domovní schránky, až do vydání napadeného rozhodnutí žalovaného dne 13. 5. 2014, nebylo odvolání doplněno.

[16] Krajský soud tedy pochybil, pokud shledal, že případné porušení povinnosti správního orgánu vyzvat k odstranění vad odvolání by v případě stěžovatele nezpůsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na zjištěný skutkový stav a jeho právní kvalifikaci, kdy bylo zmocněnkyni stěžovatele správními orgány prokazatelně doručováno v souladu se zákonem, nemá však uvedené pochybení krajského soudu vliv na zákonnost rozhodnutí. Při správném posouzení námítky stěžovatele, že jeho zmocněnkyni nebyla řádně doručena výzva k odstranění vad odvolání, by totiž krajský soud nemohl jinak, než námítky stěžovatele odmítnout jako neopodstatněné, neboť k řádnému doručení výzvy k odstranění vad odvolání došlo.

IV.

Závěr a náklady řízení

[17] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu